

Aquesta tardor

24.09.2013 | 00:00 - Opinió

OLGA MOROTE El dimarts 27 d'agost, llegia en aquest diari la notícia que el iot Marguerita de John Wayne esperava varat a Portbou que algú el reclamés des que el dimecres 24 d'abril Salvament Marítim rebés un avís del centre de salvament marítim francès Cross Lagarde en el sentit que el vaixell s'estava enfonsant en aigües properes a Llançà, a causa d'una via d'aigua que havia estat detectada la nit anterior en aigües franceses i que havia obligat a la tripulació a abandonar la nau. Així, doncs, el iot va anar a la deriva fins que la barca Selvamar va remolcar-lo fins a Portbou, com explicava al principi.

No m'hauria imaginat mai que el iot d'un dels mítics cowboys de la meva infantesa i adolescència, amb aquell posat dur, orgullós i temerari, pogués naufragar en la nostra mar mediterrània i romangués varat en terres empordaneses, tan lluny de les muntanyes rocalloses i de les planures per on cavalcava incansable amb el seu discurs de pistolers bons i indis dolents -pobres pell-roges-, tan típic de l'època daurada dels "westerns" que, per altra banda, cinèfila com sóc, m'havien fet passar molt bones estones.

Tampoc m'imaginava el dia que vaig llegir tota aquesta història que la recuperaria per parlar d'aquesta tardor, de la meva tardor, de la nostra tardor, que ja hem inaugurat diumenge passat. I és que quan vaig tornar a veure la fotografia del iot varat amb una gran via d'aigua esperant ser reclamat per algú, vaig pensar en aquella imatge unida a aquesta tardor. I a una sensació de deriva. Em pregunto si anem a la deriva. Si tenim una via d'aigua, o no, i si la tenim què podem fer per evitar el naufragi. El passat 9 de setembre l'amic Quim Curbet escrivia en el seu article "La meua via": "Sempre m'he considerat catalanista i socialista perquè penso que el concepte de catalanista és indissociable del de progrés social". Són unes paraules que subscriu del tot. Mateix recorregut. Mateixos referents. Mateixa generació. En moments tan difícils com aquest és important, com a mínim, saber d'on vénis i sentir encara a la pell els valors que perduren dins teu. Malgrat tot. Però, certament, estem molt cansats.

L'11 de setembre, a molts indrets de les comarques gironines la via catalana va formar doble cadena, unes cadenes plenes de civilitat, responsabilitat i diversitat alhora. En sóc testimoni. Tot i els meus dubtes, vaig anar amb el meu pare a un dels trams a prop de Cassà de la Selva, conscients de les dificultats i la possible llarga durada del procés si és que les urnes així ho decideixen. Però satisfets de viure el que vam viure aquella tarda després de tanta vida viscuda, ell, de tant esforç que ha costat arribar fins on hem arribat. Personalment, escolto arguments i més arguments sobre el que suposaria constituir-nos en un nou estat d'Europa seguint sempre amb la nostra tradició pacífica i pactista. Ja veurem el que passa. Si acabarem varats en un port o viatjant a la deriva, o aquells que porten el timó sabran aconduir-nos com cal al llarg de tota la travessia. Potser hi ha massa veus, massa soroll i poca solidesa de fons per encarar un projecte de tal magnitud. Voldria pensar el contrari i ser més optimista però, a aquestes alçades, ja hem rebut unes quantes garrotades i tenim el dret, per recorregut, per referents i per generació, d'exigir claredat, concreció, serietat i compromís, als uns i als altres, a l'hora d'encarar un nou horitzó si, finalment, decidim que val la pena.

Publicat a: El Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/09/24/aquesta-tardor/636315.html>